

L *Andrea* *i* *Andrés*

CONCHA LÓPEZ NARVÁEZ

*A Elena Martínez i a l'escola Senara
amb la meua amistat i agraïment.*

Sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright, queda rigorosament prohibida la reproducció total o parcial d'esta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic. Podran fer-se'n citacions literals sempre que se'n mencione la procedència.

Il·lustració

Rafael Salmerón

Disseny

Alfonso Méndez Publicitat

Impressió

Brosmac, S.L.

Dipòsit legal:

ISBN: 978-84-15059-21-9

© Concha López Narváez

© de l'edició en valencià

© DYLAR ediciones
Tel.: 902 44 44 13
e-mail: dylar@dylar.es
www.dylar.es

Aquest llibre està imprès sobre paper reciclable, ecològic, lliure de clor, i contribueix al desenvolupament sostenible dels boscos.

Andrea *i* *Andrés*

CONCHA LÓPEZ NARVÁEZ

 DYLAR

Concha López Narváez

Concha López Narváez va nàixer a Sevilla. És llicenciada en Història d'Amèrica i durant anys va ser professora de BUP. Des que es dedica a la literatura infantil i juvenil ha publicat ja 22 llibres, i sempre en té algun més entre mans.

També és una autora molt premiada: ha aconseguit, per exemple, el premi Lazarillo i la Llista d'Honor de l'IBBY. L'any 1992 va ser elegida candidata espanyola pel Premi Internacional Andersen.

Emplena la fitxa

L'autora d'*Andrea i Andrés* es diu

.....

i va nèixer a

.....

Durant anys va ser

de

Ha publicat llibres.

L'any va ser elegida

candidata espanyola pel

.....

El Ratolí Andrés

El Ratolí Andrés va eixir de casa tot just després de dinar. Havia acabat la seua feina durant el matí. Ara li sobrava el temps i li abellia fer una passejada llarga.

El Ratolí Andrés caminava tranquil·lament; duia les mans a les butxaques i xiulava.

Era primavera. Els arbres estaven coberts de fulles noves i hi havia flors en els prats, flors de moltes classes i colors.

A més, el cel estava completament blau i l'aire bufava amb suavitat.

«Quina vesprada més meravellosa!»,

va pensar el Ratolí Andrés i es va sentir alegre.

«Cap a on em dirigisc?», es va preguntar.

«És igual, perquè em sobra el temps. Aniré cap a on em conduïsquen les meues passes», es va respondre, i va començar a caminar sense rumb.

Les seues passes el van conduir cap al bosc.

En el bosc hi havia centenars i centenars d'arbres. Es deien fajos, bedolls, aurons, pollanques, àlbers... Eren alts i creixien ordenadament, com si algú els haguera posat en fila.

«Sembren soldats», va pensar el Ratolí Andrés, «soldats que estan contents perquè no van a la guerra».

Entre els arbres ordenats i alts corria un riu, xicotet, saltador i remorós, que també estava content.

En el bosc els ocells feien els seus nius: el corb, la merla, el pit-roig, el picot...

I mentre els feien, no paraven de cantar.

«Quina vesprada meravellosa!», va tornar a pensar el Ratolí Andrés i va continuar caminant pel bosc.

Caminant, caminant, amb les mans dins de les butxaques, mentre xiulava i se sentia alegre, el Ratolí Andrés es va allunyar molt de casa. Però això no el preocupava gens ni miqueta, perquè li sobrava el temps i tenia tota la vesprada per a passejar.

De sobte es va aturar, sorprés. I es va preguntar què podia ser aquella cosa xicoteta i humida que li acabava de caure damunt de l'orella esquerra.

Qualsevol haguera dit que es tractava d'una gota de pluja.

«No pot ser una gota de pluja, perquè aquesta és una meravellosa vesprada de primavera», va pensar el Ratolí Andrés i va seguir el seu passeig.

No havia fet tres passes quan tornà a aturar-se. Què devia ser allò xicotet i

humit que li havia anat a pegar a l'orella dreta?

Una gota de pluja no, tot i que ho semblara, perquè aquella era una meravellosa vesprada primaveral.

Però una altra cosa xicoteta i humida li va caure al cap. I de seguida alguna cosa també xicoteta i humida li va anar a caure en una de les mans.

El Ratolí Andrés es va contemplar la mà amb sorpresa: el que hi havia era, sens dubte, una gota de pluja, dues gotes de pluja!..., tres gotes de pluja!...

El Ratolí Andrés no s'ho podia creure: però si estava plovent!...

El Ratolí Andrés va alçar els ulls i va mirar el cel. Per damunt de les capçades dels alts fajos i dels alts bedolls i dels alts pollanques i àlbers, el cel apareixia gris i fosc.

«On està el sol? Però on s'ha ficat?», es va preguntar perplex el Ratolí Andrés.

El sol estava amagat darrere dels núvols grans i negres que a poc a poc havien cobert el cel. Això havia ocorregut mentre el Ratolí Andrés caminava tranquil·lament pel bosc, xiulant i amb les mans en les butxaques.

«Quina punyeta! M'embrutaré tot. He de tornar a casa a corre-cuita», va pensar el Ratolí Andrés i, ràpidament, va fer mitja volta. Però sa casa estava lluny.

No havia fet ni mig camí quan els núvols negres i grans es van obrir i el llamp va saltar a la terra.

El llamp pareixia un fuet de foc.

De seguida va esclafir el tro. Era com si darrere dels núvols hi haguera cent tambors ressonant furiosos.

I després un altre llamp, i un altre, i un altre... I un altre tro, i un altre, i un altre...

Després es va girar vent i els núvols van xocar els uns contra els altres. En el cel hi havia guerra de núvols.

I quina manera de ploure!